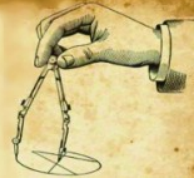

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ

1. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΩΣ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα συνολική συστημική κρίση είναι η επιθετική αναδιάταξη της κυριαρχίας με σκοπό τη μεταβολή των όρων του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού προς το χειρότερο για τους εκμεταλλεόμενους. Οι οικονομικές, πολιτικές, αξιακές και περιβαλλοντικές διαστάσεις της κρίσης είναι το αποτέλεσμα της οξυμένης αντίφασης μεταξύ των πραγματικών κοινωνικών αναγκών και των κοινωνικών και ταξικών σχέσεων που επιβάλλουν τον ακρωτηριασμό και την αδυναμία κάλυψής τους.

Η κρίση αποτελεί δομικό στοιχείο του όλου συστήματος καθώς προκαλείται από τις ίδιες τις αντιφάσεις της λειτουργίας του και από τα ζητούμενά του για τον πλήρη έλεγχο των κοινωνιών. Το σύστημα διαχειρίζεται την κρίση ώστε να μπορέσει να αναδιαρθρωθεί με στόχο την αναπαραγωγή, επέκταση και διαιώνισή του, εντείνοντας την εκμετάλλευση και τη λεηλασία για την μεγιστοποίηση των κερδών και το βάθεμα της εξουσίας των καταπιεστών και για την καθυπόταξη ολόκληρης της κοινωνίας, την οποία βυθίζει ολοένα στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Είναι εμφανής η παρακμή του κρατικού και καπιταλιστικού κόσμου σε επίπεδο πολιτικό και θεσμικό, εμφανή τα αδιέξοδά του σε οικονομικό επίπεδο, η ένδειά του σε αξίες και νοήματα, η αποσάθρωση των ιδεολογημάτων του, και εμφανείς οι καταστρεπτικές συνέπειες της επιβολής του στη φύση και τις ζωές μας. Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω είναι η όξυνση των κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών, ενώ μέσω της αναδιάρθρωσης, το κράτος και ο καπιταλισμός επιτίθενται σε κάθε κοινωνικό και ταξικό κεκτημένο και στις κοινωνικές ελευθερίες επιβάλλοντας όλο και απεχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης στους από τα κάτω.

2. Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΩΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ

«Ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα»

-Carl Von Clausewitz-

Σε παγκόσμιο επίπεδο τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, ανηλεή επίθεση εναντίον των λαών και των περιοχών της καπιταλιστικής περιφέρειας που περιλαμβάνει πολεμικές επιχειρήσεις, επιβολή δικτατορικών-θεοκρατικών καθεστώτων και ανατροπή άλλων, υποκίνηση εμφύλιων συγκρούσεων, καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών, οικονομική αφάιμαξη ολόκληρων πληθυσμών, περιβαλλοντική καταστροφή ολόκληρων περιοχών και φυσικά τεράστιο αριθμό ανθρώπινων απωλειών. Μία συνθήκη που διαμορφώνει απέραντους «κρανίου τόπους» έτοιμους να λεηλατηθούν και να «ανασυγκροτηθούν» με γνώμονα τον έλεγχο πληθυσμών και περιοχών, την αύξηση των κερδών και τη διεύρυνση των οικονομικών δραστηριοτήτων των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ αλλά και την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στα πλαίσια των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων.

Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ διαμορφώνουν ισχυρά καπιταλιστικά κέντρα στα οποία συγκεντρώνεται το σύνολο σχεδόν του παγκόσμιου πλούτου και των εμπορικών και οικονομικών δραστηριοτήτων, διευρύνοντας το πλαίσιο επικυριαρχίας και ελέγχου σε διάφορες περιοχές του πλανήτη (σε μία σειρά από χώρες της Ασίας, της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής κυρίως, όπως και αλλού), μέσω μιας διαδικασίας περαιτέρω εκμετάλλευσης τόσο του φυσικού κόσμου όσο και της εργασίας. Μια διαδικασία που ενώ συντελείται υπό το πρόσχημα της ανάπτυξης, έχει ως ουσιαστικό αποτέλεσμα, την υφαρπαγή του πλούτου, την εξαθλίωση των κοινωνιών στην καπιταλιστική περιφέρεια, την εμβάθυνση του ελέγχου και την επίταση της εκμετάλλευσης.

Απότοκο της διεύρυνσης των πολεμικών εμπλοκών από τη Μέση Ανατολή μέχρι τις παρυφές της Ευρώπης και της λεηλασίας της περιφέρειας αποτελούν και οι τεράστιες ροές προσφύγων και μεταναστών που αφήνουν τις εστίες τους ψάχνοντας μια «καλύτερη μοίρα» περνώντας τα σύνορα με κατεύθυνση τις χώρες της καπιταλιστικής μητρόπολης.

3. Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΩΣ ΑΝΑΠΟΔΡΑΣΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

*«Το ζήτημα είναι», είπε η Αλίκη,
«αν μπορείτε να κάνετε τις λέξεις
να σημαίνουν τόσα διαφορετικά πράγματα».*

«Το ζήτημα είναι», απάντησε ο Χάμπτυ Ντάμπτυ,
«ποιος θα είναι το αφεντικό, αυτό είναι όλο».
-Lewis Carroll-

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση συντελείται στην κατεύθυνση της συνολικής επιβολής της κρατικο-καπιταλιστικής εξουσίας στον κοινωνικό σχηματισμό στην κατεύθυνση της επιβολής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Αυτή η κατεύθυνση της κυριαρχίας αποτελεί μία κομβική και σταθερή επιλογή της που διαμορφώνει την πραγματικότητα και γίνεται εμφανής σε όλα τα κοινωνικά πεδία και εκφάνσεις της καθημερινής ζωής. Και αυτό το ολοκληρωτικό πρόσωπο του κράτους και του καπιταλισμού ενσαρκώνεται από εθνικά και υπερ-εθνικά πολιτικά και οικονομικά αφεντικά στο εσωτερικό του δυτικού κόσμου όσο και στην περιφέρειά τους.

Το θατσερικό δόγμα του «there is no alternative» (δεν υπάρχει εναλλακτική) θωρακίζεται ως συνθήκη που διαπερνά το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων, επιτρέποντας στην κρισιακή περίοδο την ανάδυση ενός μόνιμου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και δυνητικά καταστάσεων πολιορκίας. Για την εξασφάλιση της ολοκληρωτικής επιβολής και την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κυρίαρχων οικονομικών και πολιτικών ελίτ, όλα τα μέσα μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε ακόμη πιο οξυμένη μορφή, με ακόμη μεγαλύτερη ένταση. Η πολιτική και οικονομική μορφή του καπιταλισμού σε κρίση, παρά τα διαφορετικά σχήματα που παίρνει από τόπο σε τόπο, δεν σημαίνει παρά την ανακήρυξη ενός συνολικού πολέμου στα πληθειακά στρώματα σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεδομένης και της ύφεσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, λόγω είτε της αφομοίωσης, είτε της υπονόμευσής τους, της ιδεολογικής ηγεμονίας του καπιταλιστικού φαντασιακού και της απουσίας απελευθερωτικού κοινωνικού οράματος, το παγκόσμιο κρατικο-καπιταλιστικό πλέγμα και οι φορείς του νοιώθουνε περισσότερο αποχαλινωμένοι από ποτέ.

Σε αυτή τη βάση μπορεί να ειπωθεί η αλλαγή που συντελείται στους όρους με τους οποίους επιδιώκει η κυριαρχία να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση ανανεώνοντας την επίφαση νομιμοποίησης που επιθυμεί να απολαμβάνει. Η συναίνεση, λοιπόν, δεν αντλείται με τον τρόπο των περασμένων δεκαετιών λόγω των οξυμένων συστημικών αντιφάσεων, γι' αυτό η εξουσία καταφεύγει όλο και συχνότερα στην αποκάλυπτη βίαιη επιβολή στο κοινωνικό πεδίο, μη διστάζοντας να χρησιμοποιήσει ακόμη και τις πιο βάνανυες και εγκληματικές πρακτικές απέναντι σε όσους αντιστέκονται και επιχειρούν να ορθώσουν αναχώματα στους

σχεδιασμούς απόλυτης υποδούλωσης των πληβειακών στρωμάτων.

Αυτή η οπτική δεν πρέπει να εκληφθεί ως θέση η οποία θεωρεί ότι η εξουσία εγκαταλείπει όλες τις μορφές απόσπασης συναίνεσης με μη βίαιο τρόπο. Οι εκλογές είναι ένα χαρακτηριστικό όσο και κυρίαρχο παράδειγμα τέτοιας διαδικασίας όπου οι πολίτες καλούνται εθελοντικά στο όνομα της δημοκρατίας να επικυρώσουν τη συναίνεση τους στην αναπαραγωγή του συγκεκριμένου μοντέλου πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης, επιλέγοντας απλά τον διαχειριστή. Άλλωστε ακόμη και η ίδια η παραδειγματική χρήση βίας ενάντια σε όσους αντιστέκονται πέρα από τον προφανή στόχο της καταστολής, παράλληλα στοχεύει στο να διατηρήσει τις κοινωνικές ενστάσεις σε ένα πλαίσιο ακίνδυνου συναγωνισμού με την κυρίαρχη αντίληψη.

Καίρια σημεία στις συντεταγμένες του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που στοχεύει στην υλοποίηση όλων των παραπάνω, επιθυμώντας να δομήσει μια μη αναστρέψιμη συνθήκη ωμής εκμετάλλευσης και καταπίεσης είναι η διαρκής ροπή των αστικών κοινοβουλευτικών δημοκρατιών προς έναν ολοκληρωτικό κοινοβουλευτισμό των δυτικών κρατών, η διεύρυνση και ο εμπλουτισμός της ρητορικής πάνω στο δίπολο νόμιμο-παράνομο προς όφελος της παρανομοποίησης υποκειμένων, διαδικασιών ρήξης και αντιστασιακών μορφών, ο περαιτέρω ορισμός του χρήσιμου ή μη, που στοχεύει στην διαρκή απομείωση των κοινωνικών αναγκών διεκδικώντας έτσι και την παράλληλη απομείωση των αγώνων διεκδίκησής τους, η εκ νέου κατασκευή χρήσιμων για την κυριαρχία σχημάτων όπως ο «υπάκουος πολίτης», ο «πειθήνιος υπήκοος», ο «εσωτερικός εχθρός», ο «εξωτερικός κίνδυνος».

Ταυτόχρονα με την εξαπόλυση της επίθεσής του, το κρατικο-καπιταλιστικό πλέγμα οχυρώνεται, προβλέποντας τις κοινωνικές εκρήξεις που ωριμάζουν ως αποτέλεσμα της κοινωνικής και ταξικής ασφυξίας μέσα σε συνθήκες γενικευμένης όξυνσης των όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης που το ίδιο επιβάλλει εκκινώντας από τους υπερεθνικούς μηχανισμούς και επιμερίζοντας την κίνηση αυτή κατά τόπους μέσα από τις συνεργαζόμενες εθνικές κυβερνήσεις.

4. ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ

Το κράτος έχει συνέχεια, η εξουσία αποτελεί ένα ενιαίο συνεχές. Η μονιμοποίηση του Καθεστώτος Έκτακτης Ανάγκης σημαίνει τη διαρκή αναβάθμιση των

κατασταλτικών μηχανισμών και των μεθόδων επιτήρησης και ελέγχου. Ταυτόχρονα, η εγκαθίδρυση Καθεστώτος Εξαίρεσης για όσους περισσεύουν, η δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες καθώς και ο αποκλεισμός από την κοινωνική ζωή πληθυσμιακών ομάδων όπως τοξικοεξαρτημένοι, οροθετικές γυναίκες και οι άστεγοι, αλλά και το δόγμα μηδενικής ανοχής απέναντι σε οποιαδήποτε μορφή και εστία αντίστασης και αγώνα δημιουργείται, είναι η κατασταλτική στρατηγική που εφαρμόζεται και που συνθέτει το σκηνικό εντός του οποίου επελαύνει ο σύγχρονος καπιταλιστικός και κρατικός ολοκληρωτισμός.

Κεντρικό ρόλο σε όλη αυτή τη διαδικασία έχουν οι υπερεθνικοί κρατικοί και καπιταλιστικοί σχηματισμοί. Η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση της ληστρικής επίθεσης του κεφαλαίου και του δόγματος του σοκ έρχεται να περάσει από πάνω μας. Πόλεμοι στο εξωτερικό, περιχαρακώσεις για τα κράτη της δύσης, θάνατοι για τους κολασμένους αυτής της γης, για όσους γεννήθηκαν στην «λάθος» πλευρά και ένας μη τόπος για τους κυνηγημένους. Η μοίρα όσων περισσεύουν είναι ο θάνατος στα ναρκοπέδια και στους φράχτες, ο πνιγμός στα νερά της Μεσογείου και για τους επιζήσαντες ο εγκλεισμός στα στρατόπεδα συγκέντρωσης επεκτείνοντας την πάγια συνθήκη της παρανομοποίησης της μετανάστευσης και κατά συνέπεια της ίδιας της ανθρώπινης ζωής. Πρόκειται ουσιαστικά για την επαναφορά, σε «αστικοδημοκρατικά» πλαίσια του ναζιστικού δόγματος της «ζωής που δεν αξίζει να βιωθεί». Ακριβώς όπως στη ναζιστική Γερμανία εξαιρούνταν ολόκληρες κατηγορίες ανθρώπων από το δικαίωμα της ζωής, έτσι σήμερα οι φτωχοί, οι απόκληροι, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες θεωρούνται περισσευούμενοι πληθυσμοί, στερούμενοι όλο και περισσότερο τη δυνατότητα της επιβίωσης.

Ενώσω λοιπόν, προωθούνται οι ανισότητες και οι διαχωρισμοί και καλλιεργείται ο κοινωνικός κανιβαλισμός, τόσο περισσότερο συστρατεύονται τα πιο συντηρητικά και οπισθοδρομικά κομμάτια της κοινωνίας με τους μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών. Πάνω σε αυτή τη βάση όπου οι ανάγκες του κρατικοκαπιταλιστικού πλέγματος παράγουν πολιτικές που ενστερνίζονται το φασιστικό φαντασιακό της εκκαθάρισης του αδύναμου διαμορφώνεται το πεδίο στο οποίο καλούνται φασιστικά και νεοναζιστικά μορφώματα να παίξουν τον διαχρονικά αντεπαναστατικό τους ρόλο συμβάλλοντας στην κατεύθυνση της πλήρους υποταγής της κοινωνίας. Κι αυτή η προβολή της λογικής που συνδέει τον κοινωνικό δαρβινισμό σε καπιταλιστικά πλαίσια με την τροφοδότηση του φασιστικού ιδεώδους για την οριστική υπερίσχυση του ισχυρότερου, είναι που

επικαιροποιεί σε απόλυτο βαθμό τα λόγια του Χορκχάϊμερ: «όποιος δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό καλά θα κάνει να σωπαίνει και για τον φασισμό».

5. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Στην ελληνική πραγματικότητα η ολομέτωπη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου εκφράζεται με την διαρκή επιβολή νέων επαχθέστερων όρων εκμετάλλευσης και με τη συνεχή όξυνση της καταστολής και του ελέγχου και ταυτόχρονα επιτείνει τη διαδικασία αναδιάρθρωσης του καπιταλιστικού και κρατικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας. Η αδυναμία του καθεστώτος να παράξει ένα συνολικό και συνεκτικό κοινωνικό όραμα, η ευρεία απονομιμοποίησή του η διογκούμενη κοινωνική δυσσάρεσκεια και οι αντιστάσεις επιχειρείται εκ νέου να αντιμετωπιστούν μέσω του εκφασισμού και της προώθησης του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Στα εργασιακά διαμορφώνονται από τα αφεντικά σκληρές συνθήκες εκμετάλλευσης των προλετάρων με τις κατακτήσεις των ταξικών αγώνων να συρρικνώνονται διαρκώς. Μεροκάματα και μισθοί πείνας, ωράρια προσαρμοσμένα στις ανάγκες των αφεντικών, απολύσεις και διαρκής εκβιασμός της ανεργίας, με στρατιές ανέργων και υποαπασχολούμενων να ζουν σε συνθήκες ανέχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Κι ενώ μεγάλα τμήματα του πληθυσμού φτωχοποιούνται, βασικά και αναγκαία κοινωνικά αγαθά εμπορευματοποιούνται και ο κοινωνικός πλούτος γίνονται βορά για το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο. Πρόκειται για μία συνολική διαδικασία αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των πιο ισχυρών με την απομύζηση των πιο φτωχών κοινωνικών στρωμάτων. Ταυτόχρονα, οι ελεγχόμενες από την εργοδοσία και τους πολιτικούς τους πάτρωνες συνδικαλιστικές ελίτ, έχοντας απωλέσει μεγάλο μέρος της διαμεσολαβητικής τους δυνατότητας, επιχειρούν να περιορίσουν τους ταξικούς αγώνες προωθώντας την κοινωνική ειρήνη. Ο ρόλος τους ως θεσμικών φορέων είναι απλά συμπληρωματικός, στο πλάι των εργοδοτικών οργανώσεων, ώστε να εκπληρώνουν απλά την δημοκρατική επίφαση του διαλόγου μεταξύ των κοινωνικών φορέων, ενώ επιχειρούν ταυτόχρονα να εξαντλήσουν τη δυνατότητα εξαπάτησης εργατικών στρωμάτων και να τα αποπροσανατολίσουν από τους ακηδεμόνευτους ριζοσπαστικούς αγώνες.

Η άνευ προηγουμένου επίθεση που έχουν εξαπολύσει τα ντόπια και υπερεθνικά πολιτικά και οικονομικά αφεντικά στα πληβειακά στρώματα εκφράζεται από το σύνολο του πολιτικού προσωπικού που εναλλάσσεται στη διαχείριση της εξουσίας.

Το πολιτικό σύστημα σήμερα ειδικότερα έχει εξαντλήσει τα περιθώρια αναπαραγωγής του ενώ εξισορροπεί τις απώλειες, με την άντληση νέου δυναμικού από όλες τις πτέρυγες του πολιτικού φάσματος, αναδεικνύοντας νέες εφεδρείες. Η πλήρης ταύτιση των κατευθύνσεων των διεθνών οικονομικών και πολιτικών ελίτ με τις ντόπιες σκιαγραφεί τη ζοφερή πραγματικότητα των καταπιεσμένων: φτώχεια και εξαθλίωση, διαρκής ευτελισμός της ανθρώπινης ζωής είτε εκφερόμενος ως βουβός αυτοκτονικός θάνατος στα διαμερίσματα της μητρόπολης, είτε ως κραυγαλέος πνιγμός στα ανοιχτά του Αιγαίου ανεργία και άμισθη σκλαβιά για τους μεν, μισθωτή σκλαβιά με ωράρια γαλέρας προς πενταροδεκάρες για τους υπόλοιπους. Ταυτόχρονα ως απόρροια του συμπεράσματος ότι «όπου λιγοστεύουν τα καρότα περισσεύουν τα μαστίγια», ο μηχανισμός της ΕΛ.ΑΣ. αναδεικνύεται στη θέση του σύγχρονου μητροπολιτικού στρατού, όπου κάθε κίνηση της αντιστοιχεί στην διεκπεραίωση ενός σχεδίου διαρκούς πραξικοπήματος στη ζωή των κοινωνικών αντιστάσεων. Στρατόπεδα συγκέντρωσης και φυλακές, νέες πειθαρχήσεις στους ατίθασους, το χάπι της απάθειας για τους υπόλοιπους, αποκλεισμός και κατάσταση εξαίρεσης σε μία συνθήκη που οριοθετεί το πέρασμα από το κράτος εκτάκτου ανάγκης στην κοινωνία της διευρυμένης κοινωνικής εξαθλίωσης και ταξικής υποδούλωσης.

Για την «αριστεροδεξιά» κυβέρνηση

Σήμερα η επιλογή της αριστερής/σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης έρχεται να δώσει παράταση ζωής στο ήδη χρεοκοπημένο πολιτικο-οικονομικό μοντέλο μέσω της διαμόρφωσης συνθηκών κοινωνικής ειρήνης, εθνικής συμφιλίωσης και διαταξικής συνεργασίας, μέσω της εξουδετέρωσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων στους δρόμους, στις γειτονιές και στους χώρους δουλειάς.

Για εμάς ασφαλώς η παρούσα εναλλακτική διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας δεν μπορεί να κριθεί με κριτήριο «το μη χείρον βέλτιστο», συγκρίνοντάς τη με την προηγούμενη, και αυτούς που κατόπιν της αποτυχίας ή της ανατροπής της θέλουν να βλέπουν ως ορατό μόνο το μπαμπούλα του φασισμού. Αφετηρία της σκέψης και της δράσης μας δεν είναι η κριτική της παρούσας εναλλακτικής διακυβέρνησης είτε με βάση τον εαυτό της κρίνοντάς την ως ανακόλουθη είτε με βάση την νεοφιλελεύθερη που προηγήθηκε ή μια επαπειλούμενη φασιστική, αλλά με βάση το επαναστατικό πρόταγμα μας για τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Και να προσθέσουμε πως μέσα από την ανατροπή της (όπως και κάθε κυβέρνησης) αναλόγως σε τελική ανάλυση του ποιος και γιατί την ανατρέπει, θέλουμε να βλέπουμε με πεποίθηση στους αγώνες από τα κάτω το

δρόμο της καθολικής ανατροπής για μια νέα κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και δικαιοσύνης. Με λίγα λόγια, στην αριστεροδεξιά διακυβέρνηση του πολιτικοοικονομικού συστήματος δεν βλέπουμε κανένα πραγματικό φραγμό στο φασισμό (τον οποίο άλλωστε γεννά ξανά και ξανά αυτό ακριβώς το σύστημα) αλλά ένα φραγμό στην επαναστατική κοινωνική χειραφέτηση.

Αυτή η κυβέρνηση άλλωστε είναι απότοκο του γεγονότος ότι τα κινήματα ήρθαν αντιμέτωπα με τα όρια και τα αδιέξοδά τους και μη μπορώντας να διευρύνουν τα προτάγματα να συνολικοποιήσουν τους αγώνες ώστε να οργανωθεί η κοινωνική και ταξική αντεπίθεση άρχισαν να οπισθοχωρούν. Το κενό που άφηνε η οπισθοχώρηση των κινήματων ήρθαν να καλύψουν οι έμποροι ελπίδας, οι οποίοι μέχρι τότε κινούνταν στις παρυφές των αγώνων και ψιθύριζαν τις προτεινόμενες θεσμικές τους λύσεις. Η στροφή της κοινωνίας από το δρόμο και την αυτοοργάνωση στις κάλπες, στην ανάθεση και τη διαμεσολάβηση έδωσε ένα καίριο χτύπημα στον ίδιο τον αγώνα. Βασικά στοιχεία για την κατανόηση αυτής της εκτροπής της έκφρασης της κοινωνικής δυσαρέσκειας και οργής από τους δρόμους στους θεσμούς και τις κάλπες της ανάθεσης θεωρούμε: την άγρια ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους, την αδυναμία του κοινωνικού και ταξικού κινήματος να ξεπεράσει τα όρια της διαμαρτυρίας και της εξεγερσιακότητας, να προσδιορίσει και να κινηθεί σε μία κατεύθυνση ανατροπής του κράτους και του κεφαλαίου στο δρόμο για την κοινωνική χειραφέτηση, όπως επίσης η αφομοίωση των αγώνων με βάση το κυρίαρχο κατασκευασμένο δίπολο «μνημόνιο-αντιμνημόνιο» και το εμπόριο ελπίδας που κεφαλαιοποιήθηκε κατά κύριο λόγο από τη ρεφορμιστική αριστερά.

Στην πολιτική συγκυρία που βρισκόμαστε θεωρούμε πως το πολιτικό και ιδεολογικό κεφάλαιο του «αντιμνημονιακού» λόγου αποτέλεσε το πεδίο απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης της σημερινής διακυβέρνησης με όρους ανάθεσης, η οποία βρίσκεται ήδη σε κατεύθυνση αποδυνάμωσης αυτής της συναίνεσης λόγω των αθεράπευτων αντιφάσεων του συστήματος που βρίσκεται σε παρατεταμένη περίοδο άγριας επίθεσης στα πληβειακά στρώματα της κοινωνίας.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι όταν μιλάμε για το πολιτικό-ιδεολογικό κεφάλαιο του «αντιμνημονιακού λόγου» ουσιαστικά αναφερόμαστε στην κυρίαρχη θέση που ερμηνεύει την εμφάνιση των μνημονιακών πολιτικών ως αποτέλεσμα και έκφραση, όχι της επίτασης της καπιταλιστικής και κρατικής αναδιάρθρωσης, αλλά ως μια ξενόφερτη και επιβαλλόμενη από τα έξω οικονομική πολιτική. Αποδεικνύεται ότι όλα αυτά τα επιμέρους ιδεολογικά δίπολα που στήνει η

αριστερά στο σύνολο της, με στόχο δήθεν να προσεγγίσει με πιο άμεσο τρόπο τις αδαείς μάζες όχι μόνο δεν αποκαλύπτουν τον εχθρό μπροστά στα μάτια των πληττόμενων αλλά αντιθέτως συσκοτίζουν τις αιτίες του κοινωνικού ζητήματος και εκτρέπουν την ιδεολογικό-πολιτική αναζήτηση μακριά από την μόνη ερώτηση που θέτει το ζήτημα σε όλη την πραγματική ουσία και έκταση του: Καπιταλισμός, εξουσία και βαρβαρότητα ή κοινωνική επανάσταση, ισότητα και ελευθερία; Πάνω σε αυτό το ερώτημα θα κληθούμε να δώσουμε εκείνη την πειστική απάντηση που θα ανατρέψει την αίσθηση απογοήτευσης που μπορεί να καλλιεργήθηκε σε τμήμα των καταπιεσμένων μαζών μετά την αποκάλυψη σε όλη της την έκταση της αποτυχία των ρεφορμιστών να δημιουργήσουν έστω και στον ελάχιστο βαθμό ένα αίσθημα δικαίωσης της κοινωνικής προσμονής για βελτιώσεις, ενώ ταυτόχρονα θα επιχειρήσει να πυροδοτήσει την αντίληψη απόρριψης του πολιτικού συστήματος στο σύνολό του, που διαμορφώνεται μέσα σε τμήματα των από τα κάτω και μένει να αποκρυσταλλωθεί σε μια θέση μάχης που θα συνειδητοποιεί ότι καμία λύση δεν μπορεί να επέλθει μέσα από την οποιαδήποτε διαχείριση του καπιταλιστικού και κρατικού μηχανισμού.

6. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΑΥΡΙΟ

«Δεχόμενοι σαν δυνατή την ύπαρξη μιας κοινότητας οργανωμένης δίχως εξουσία, δηλαδή, δίχως καταναγκασμό, - κι οι αναρχικοί πρέπει να παραδεχτούν αυτή τη δυνατότητα, διαφορετικά η αναρχία δε θα είχε κανένα νόημα - ας περάσουμε στη συζήτηση της οργάνωσης του αναρχικού κινήματος.»

-Ε. Μαλατέστα-

Ως αναρχικές πολιτικές συλλογικότητες που συγκροτούμε την Αναρχική Πολιτική Οργάνωση (ομοσπονδία συλλογικοτήτων) θεωρούμε ότι η ουσία της αναγκαιότητας της οργάνωσης προκύπτει κυρίως από την πραγματικότητα του αγώνα. Οι εμπειρίες που έχουμε αποκομίσει από τη συμμετοχή στους αγώνες αποτελούν σημεία για τη χαρτογράφηση του ορίζοντα που ανοίγεται μπροστά μας.

Η αυτονόητη για εμάς όσο και διαχρονική απόφαση για τη συγκρότηση Αναρχικής Οργάνωσης Ομοσπονδιακού τύπου επιτείνεται μέσα από το καμίνι του ταξικού και κοινωνικού αγώνα όπως αυτός οξύνεται διαρκώς. Η συγκέντρωση δυνάμεων και πόρων εντός πάντα μίας διαλεκτικής που διεκδικεί την ποσότητα ενόσω υπερασπίζεται την ποιότητα της πολιτικής συνεκτικότητας είναι κεντρικό ζητούμενο. Η ανακεφαλαίωση του λόγου και της δράσης σε ένα αναγνωρίσιμο

πεδίο σταθερής αναφοράς είναι ένα πολιτικό άλμα, ώστε να παραμείνουμε συνεπείς στους διακηρυγμένους στόχους και τις δεσμεύσεις μας, ειδικότερα στην κορυφαία εξ αυτών, την Κοινωνική Επανάσταση.

Η ίδια η διαδικασία διαρκούς ώσμωσης εντός των δομών και των οργάνων της Α.Π.Ο. εκτιμούμε ότι μπορεί να αποτελέσει μία σημαντική και μεγάλη εμπειρία αγώνα όσο και θεωρητικής επεξεργασίας και συνεχόμενης απόπειρας γείωσης των αναρχικών/απελευθερωτικών προταγμάτων στην κοινωνία.

Τέλος ιδιαιτέρως σημαντικό στοιχείο θεωρούμε την κατάρτιση μίας κοινής στρατηγικής αγώνα που θα βλέπει εκεί που θέλει να πάει, αταλάντευτη ως προς τις αξίες που υπερασπίζεται, ευέλικτη σε σχέση με την λογική του να τροφοδοτείται από τις κοινωνικές ανάγκες και θα επιχειρεί να εμπνεύσει τους από τα κάτω να συστρατευθούν στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση. Αυτήν την οργάνωση έχουμε στο μυαλό μας μία ευθεία προβολή του καινούριου κόσμου που έχουμε στις καρδιές μας.

Για εμάς κανένα τέλος της Ιστορίας δεν έχει επέλθει, παρά μόνο η χυδαιότητα της εξουσίας έχει ξεγυμνωθεί, η οποία πια δεν καλλωπίζεται αλλά ανατρέπεται μέσα από αγώνες. Μέσα στις γειτονιές πρέπει ακόμα πιο έντονα να διαμορφώσουμε δομές αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης, μέσα στους χώρους δουλειάς είναι ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να ενταχθούμε σε ταξικά ριζοσπαστικά σχήματα βάσης, απέναντι στην υπάρχουσα συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στους κοινωνικούς αγώνες να αναβαθμίσουμε τα περιεχόμενα, να συνθέσουμε τα ξεσπάσματα, να οργανώσουμε τη δράση. Να ανιχνεύσουμε το πέρασμα σε νέα παραδείγματα συλλογικής παραγωγής, βάζοντας διαρκώς στην πράξη το κορυφαίο ζήτημα της ιδιοκτησίας που καμιά εξουσία δεν μπορεί να δικαιώσει.

Η μόνη λύση για να αντιπαλέψουμε αποτελεσματικά αυτή την κατάσταση διαφαίνεται πιο καθαρά τώρα. Μέσα από αδιαμεσολάβητους αντιιεραρχικούς και ακηδεμόνευτους αγώνες από τα κάτω, μπορούμε να περάσουμε στην αντεπίθεση ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, να παλέψουμε για την κοινωνική επανάσταση. Να ξαναφτιάξουμε τη ζωή με βασικά συστατικά την κοινωνική αλληλεγγύη, τη συνεργασία, χωρίς αφεντικά και δούλους.

Να κάνουμε απτή πραγματικότητα τη γενικευμένη κοινωνική Αυτοδιεύθυνση, την Αυτοδιαχείριση, να συνοψίσουμε την πολιτική ελευθερία και την οικονομική ισότητα στο σύγχρονο επαναστατικό πρόγραμμα. Για ένα ελευθεριακό κίνημα

όλων των εκμεταλλεόμενων και των καταπιεσμένων που θα δίνει διέξοδο στις πραγματικές ανάγκες.

Για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων